

ת"פ 11512/04/17 - מדינת ישראל נגד יונתן אלברגיני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11512-04-17 מדינת ישראל נ' אלברגיני

בפני
בעניין: כבוד השופט ארנון איתן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יונתן אלברגיני

הנאשם

גזר דין

רקע והליכים קודמים:

1. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טעון בכתב אישום מתוקן בארבע עבירות של גניבה ממעביד לפי סעיף 391 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ובעבירה של החזקה בסם לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א)+7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) תשל"ג-1973. בין הצדדים לא היה סיכום לעניין העונש, אך הוסכם כי בטרם תישמע פרשת העונש יוגש בעניינו של הנאשם תסקיר מבחן שיתייחס בין יתר המלצותיו גם לשאלת ההרשעה. בהקשר זה הוסיף הסנגור במעמד הצגת הסדר הטעון, כי הנאשם נמצא כעת בתהליך מתקדם לקבלת תושבות ישראלית בשל נישואיו לישראלית, והרשעתו בדין תפגע בתהליך זה.
2. על פי עובדות האישום הראשון בין התאריכים 13.4.16-18.3.16 ב-4 הזדמנויות, ובעת שהועסק הנאשם כעובד ניקיון בביתו של מר אנטוני עמוס פריד (להלן: "**המתלונן**") בישוב נוקדים, גנב הנאשם מביתו של המתלונן סכומי כסף בסך כולל של 3550 ₪.
3. על פי עובדות האישום השני ביום 13.4.16 בשעה 14:45 או בסמוך לכך, החזיק הנאשם בארון המטבח בביתו שברחוב נחל תמר 199 בחברון, סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל 0.3882 גרם.
4. בעניינו של הנאשם הוגשו 4 תסקירים, מפאת צנעת הפרט אביא מתוכם בתמצית: בתסקיר מיום 1.5.18 צוין כי הנאשם כבן 30 יליד קולומביה נשוי ואב לשני ילדים בגילאי חודש ושלוש שנים. הנאשם גדל בארה"ב והגיע לישראל לפני כשנתיים עם אשתו- אזרחית תושבת ישראל. בתסקיר פירוט אודות הרקע בו צמח הנאשם, שירותו הצבאי בשירות חיל הים האמריקאי, ושחרורו על רקע נסיבות אישיות המפורטות בתסקיר. אף התקופה שלאחר שחרורו מתוארת בקושי מצדו לניהול אורח חיים תקין, עד אשר הכיר את אשתו. לאחר לידת בנו עברה המשפחה להתגורר בישראל, למשך שנה בבית הוריה של אשתו, ובחודש מרץ 2018 קיבל הנאשם ויזת תייר בעל היתר עבודה. הנאשם עובד מזה תקופה כיועץ טלפוני בחברה אמריקאית להובלת בתי- מגורים. בתסקיר פירוט אודות משברים אותם חווה הנאשם מגיל צעיר והעמקת השימוש בסם ואלכוהול משך השנים.

5. הנאשם נטל אחריות לביצוע העבירות והסביר את מעורבותו בהן, נוכח מצוקה כלכלית וקושי לפרנס את משפחתו. הנאשם תיאר תחושת בושה ממעשיו והביע חרטה על מעורבותו בהן. להתרשמות שרות המבחן הנאשם מגלה הבנה ומוטיבציה ראשונית לעריכת שינוי בהתנהלותו, ואף הביע רצון לקחת חלק בתהליך טיפולי אשר ייתן מענה להתמכרותו לחומרים פסיכואקטיביים ולקשיים רגשיים נוספים הקשורים לחוסר היציבות בהתנהלותו לאורך השנים.
6. נוכח מורכבות מצבו ציין שרות המבחן כי קיים צורך בבירור פסיכיאטרי בעניינו והשתלבותו במסגרת גמילה מסמים, אך נוכח העובדה כי הוא אינו אזרח ישראל, צוין כי יהווה הדבר קושי לשלבו בטיפול. בנסיבות אלו הומלץ לדחות את הדיון בשלושה חודשים לצורך בדיקת אפשרויות הטיפול מול הגורמים המתאימים, לצורך שילובו בטיפול מתאים לצרכיו.
7. בתסקיר מיום 17.9.18 עדכן שרות המבחן כי במהלך תקופת הדחייה פגש בנאשם והוא מתמיד בעיסוקו. הנאשם מסר כי צמצם את באופן משמעותי את השימוש בסם ותיאר שינוי חיובי בחייו בעקבות זאת- שיפור בחייו הזוגיים ומעורבות גדולה יותר בגידול ילדיו. מנגד, תיאר הנאשם קשיים כלכליים ומשפחתיים. בהתייחס לאפיק הטיפול ציין שרות המבחן כי עשה את הבירורים הנדרשים לצורך שילובו של הנאשם בטיפול מתאים, אך הנאשם התקשה לקחת חלק ולגלות מעורבות בתהליך זה. נוכח זאת התקשה שרות המבחן לבוא בהמלצה טיפולית.
8. בתסקיר מיום 5.9.19 עדכן שרות המבחן כי להתרשמותם הנאשם מצוי בתהליך ראשוני של עריכת שינוי בחייו. הנאשם אף מסר בדיקת שתי שנמצאה נקייה משרידי סם. בנוסף ציין שרות המבחן כי הנאשם מתמיד מזה כשנה וחצי בעבודתו, והוא הביע נכונות להשתלב בתהליך טיפולי במסגרתם. בנסיבות אלו המליץ שרות המבחן לדחות את הדיון בפרשת העונש לחודש דצמבר 2019 כאשר במהלך פרק זמן זה יעקוב אחר מצבו של הנאשם, בין היתר בעניין שימושו בסמים, ובמקביל יעשה מאמץ לשלבו בטיפול המותאם למצבו.
9. בתסקיר המסכם מיום 26.11.19 צוין, כי במהלך תקופת הדחייה עמד שרות המבחן בקשר עם גורמי הקבלה והטיפול ביחידה לטיפול בהתמכרויות "בית חוסן" בנתניה, ונקבעה לנאשם פגישה ליום 18.9.19 אליה לא הגיע. ניסיונות רבים ליצור עמו קשר לא צלחו. בנסיבות אלו ציין שרות המבחן כי להתרשמותו הנאשם נעדר כוחות ומוטיבציה נדרשת לשם השתלבות בתהליך שיקום, ונוכח מצבו נדרשת ענישה מוחשית שתחדד עבורו את חומרת התנהגותו וייתכן ותרתיעו מלשוב ולהתנהג באופן שולי בעתיד.

ראיות ההגנה לעונש:

10. במסגרת ראיות ההגנה לעונש מסרה אשת הנאשם כי בתקופה בה ביצע את העבירות מצבם המשפחתי היה קשה, והיא נאלצה לשאת לבדה בעול פרנסת המשפחה. עוד הוסיפה, שכיום הנאשם עובד באופן מסודר ומסייע לה בגידול הילדים ומטלות הבית. בנסיבות אלו, ועל רקע היותה מועסקת במשרה חלקית, ביקשה שלא לפגוע ביכולתו של הנאשם להמשיך ולשאת בעול פרנסת המשפחה.

תמצית טיעוני הצדדים:

11. המאשימה ציינה כי הנאשם הינו יליד 1987 נעדר עבר פלילי. בהתייחס לכתב האישום המתוקן ונסיבותיו, הפנתה המאשימה לכך שמדובר ב-4 מועדים, נתון המצביע על אלמנט חוזר במעשיו של הנאשם. עוד ציינה כי לשיטתה קיים

קשר הדוק בין האישומים- בהיותו של האישום הראשון קשור באישום האחרון- ובצורך של הנאשם לממן את הסם אותו הוא צורך. על פיה הערכים בהם פגע הנאשם במקרה דנן, נוגעים בזכות הקניין של המתלונן ובני ביתו, הפרת אמון, ובהתייחס לאישום השני, בשלום הציבור וכן בצורך למגר את נגע הסמים.

בהתייחס למתחם הענישה צינה, כי באישום הראשון הינו החל ממאסר קצר שירוצה על דרך עבודות השירות ועד 12 חודשי מאסר, ובאישום השני החל מאסר על תנאי ועד מאסר קצר שיכול וירוצה על דרך עבודות השירות. נוכח תוכנם של התסקירים, והעדר המלצה, עתרה להטלת חודשיים מאסר שירוצו על דרך עבודות השירות בכפוף להתאמתו של הנאשם לריצוי העונש בדרך זו, זאת לצד מע"ת פיצוי וקנס.

12. ההגנה הפנתה לנסיבותיו של הנאשם כמפורט בתסקיר המבחן. את המעשים הסביר הסנגור במצוקה כלכלית כאשר בינם לבין השימוש בסם אין כל קשר. הסנגור הפנה לחלופי הזמן מעת ביצוע העבירות וכן לעובדה כי מאז האירועים לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים. בנסיבות אלו ביקש לראות בכך מעידה חד פעמית שנעשתה בתקופה משברית. עוד ציין, כי הנאשם החזיר את סכומי הכסף למתלונן ואף למעלה מכך. בהתייחס לביטול ההרשעה צוין, כי עניין זה אינו על הפרק כעת נוכח תוכנם של התסקירים, ובכל זאת עתר לביטולה נוכח ההליכים בהם נתון הנאשם במשרד הפנים להסדרת מעמדו בישראל.

13. הנאשם בסיום ציין כי הוא חש בושה צער על מעשיו, בכך שהפר את האמון שניתן בו תוך שהוא שולל מהמתלונן את כספו. הנאשם והוסיף כי אירועים אלו השפיעו על חייו לחיוב, במובן זה שהוא הפך אדם טוב יותר, הן מבחינה רוחנית והן מבחינה רגשית.

14. ביום 23.1.20 הגיש הסנגור השלמת טעון במסגרתו הגיש מסמכים הנוגעים בתהליך איחוד משפחות. על פיו, ככל ובית המשפט יאמץ שיקולי שיקום בגזר הדין, אזי לדבריו: "...יפחת הסיכון שהרשעתו תביא לדחיית בקשתו למעמד בישראל מכוח נישואיו לישראלית..."

דין: סוגיית הרשעה:

15. הכלל במשפט הפלילי קובע כי נאשם שהוכחה אשמתו ונקבע כי ביצע עבירה, יורשע בדין וישא בעונשו. הימנעות מהרשעה, הינה חריג לכלל זה, והשימוש בו נעשה במשורה בהתאם לכללים שנקבעו שהתוו בפסיקת בית המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר דין לתוצאה של אי הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לחומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 גדעון רומנו נגד מדינת ישראל (מיום 21.8.85)). בפסק הדין המנחה בעניין זה: (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (337), נקבעו שני תנאים מצטברים, המאפשרים להימנע מהרשעה ביחס לנאשם שנקבע לגביו כי ביצע עבירה: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

16. מקרה זה אינו נמנה על החריגים המצדיקים את ביטול ההרשעה, זאת ממספר טעמים: ראשית, סוג העבירה בה הורשע הנאשם. בעבירה זו, לצד הפגיעה בזכות הקניין של האדם, משקף המעשה ניצול האמון שנותן המעביד בעובד, ומעילה בו. (ראו: רע"פ 5540/15 גלוריה גאווי נ' מדינת ישראל, (24.8.15)). שנית, אין המדובר באירוע חד פעמי, אלא בארבעה מקרי גניבה מביתו של המתלונן שהתפרשו על פני מספר שבועות בסכום כולל של ₪ 3550.

לכך מתווספת עבירה של החזקת סם לצריכה עצמית שנמצא בחיפוש בביתו של הנאשם. בהקשר זה ראוי לציין, כי בהתאם לתוכנו של התסקיר, קיימת נזקקות טיפולית מצדו של הנאשם נוכח שימוש בסם, אך בהעדר שיתוף פעולה מצדו, להשתלבות בהליכים טיפוליים הנדרשים לו, המלצת שרות המבחן הינה להטלת עונש מוחשי שיחדד עבורו את חומרת התנהגותו וייתכן וירתיעו מלשוב ולהתנהג באופן שולי בעתיד.

17. הטעם הנוסף בדחיית הבקשה נעוץ בתנאי שנקבע בפסיקה, לפיו יש להוכיח פגיעה ממשית וקונקרטית בשיקומו של נאשם, ואין די בהפניה לאפשרות לקיומו של נזק עתידי אפשרי. (ראו: רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל (1.1.13), ע"פ 8528/12 אלירן ציפורה נגד מדינת ישראל (13.3.13)). סבורני, כי אין די במסמכים שצורפו במסגרת השלמת הטעון כדי לבסס מסקנה בדבר נזק ממשי וקונקרטי לתהליך איחוד המשפחות בו מצוי הנאשם. עיון באותם מסמכים מלמד, כי במסגרת ההחלטה בעניין זה, שוקל הגורם המוסמך מכלול היבטים לרבות קיומו של עבר פלילי, מידת חומרתן של העבירות שנעברו, והזמן שחלף מעת ביצוען. אף הפסיקה שצורפה על ידי ההגנה מבססת לטעמי עניין זה, ואין אף בה כדי להניח תשתית מספקת בדבר פגיעה ממשית בתהליך זה. (ראו: 4935/17 פלונית נגד משרד הפנים (21.11.19)). בנוסף, עתירת ההגנה להעדיף שיקולי שיקום במקרה זה נוכח התהליך האמור, אינה שלובה עם עמדת שרות המבחן כפי שפורטה לעיל.

18. בנסיבות אותן ציינתי לעיל, לא אוכל כאמור לקבוע כי זהו אחד מאותם מקרים מיוחדים הראויים להימנות בין היוצאים מן הכלל אשר בהם תימנע ההרשעה.

מתחם העונש ההולם:

19. האישום הראשון שבכתב האישום מתאר סדרה של מעשים אשר התרחשו במהלך מספר שבועות, נעשו באותו אופן, וכלפי אותו מתלונן ועל כן הם מהווים חלק מאותה מסכת עבריינית. על כן יש לראותם כאירוע אחד, ומכאן שיש לקבוע בגינם מתחם עונש הולם אחד.

20. במקרה דנן, הערך החברתי אשר נפגע הינו ההגנה על רכושו של אדם וכן הגנה על אמון מעביד בעובדו. בהתייחס לעבירת הסם הרי שהערך המוגן נוגע בשלום הציבור ובצורך למגר נגע זה.

21. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי הפגיעה בערך המוגן הינה בינונית. הנאשם ניצל את האמון שנתן בו מעסיקו, וגנב מביתו במספר הזדמנויות סכומי כסף בסך כולל של 3550 ש"ח.

22. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב החל ממאסר על תנאי ושל"צ ועד למספר חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. (ראו: ע"פ 4384-09-12 (מחוזי י-ם) שולם נ' מדינת ישראל (2.1.13), ע"פ 73854-10-18 (מחוזי י-ם) חטיב נגד מדינת ישראל (30.4.19), ת"פ 27590-12-16 (שלום י-ם) מדינת ישראל נגד דאדו שאול (30.12.19), ת"פ 50283-02-11 (שלום י-ם) מדינת ישראל נגד מנוור גברין (28.2.13)). בהתייחס לעבירת הסם הרי שמתחם העונש ההולם הינו החל ממאסר צופה פני עתיד ועד מאסר קצר שיכול וירוצה על דרך עבודות השירות לצד ענישה נלווית.

23. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא.

גזירת העונש המתאים לנאשם

24. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות: הנאשם כבן 30 אב לשני ילדים בגילאי 5 ושנתיים. הבאתי בחשבון את מורכבות מצבו האישי כמתואר בתסקיר המבחן, וכן את דברי אשתו בפניי לכך כי הוא נוטל כעת חלק מרכזי בפרנסת המשפחה וגידול ילדיו. סבורני, כי בנסיבות אלו הטלת עונש מוחשי כפי שהומלץ, יפגע ביכולתו לשאת בחובותיו אלו, ובהיבט זה נכון יהיה להטיל רכיב ענישה אחר, אשר יאפשר את המשך תעסוקתו.
25. הנאשם נטל אחריות על מעשיו והביע צער על מעורבותו בהן. כפי שמסר הסנגור סכום הגניבה הושב במלואו למתלונן. הנאשם נעדר עבר פלילי ומאז ביצוע של העבירות חלפו למעלה מארבע שנים.
26. באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש לגזור על הנאשם במקרה זה עונש של צו של"צ בהיקף נרחב לצד ענישה נלווית כפי שיפורט להלן.

אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. של"צ בהיקף של 300 שעות על פי התוכנית שיגבש שירות המבחן בתוך 60 יום. הנאשם מוזהר כי אם לא יבצע את השל"צ כנדרש, ניתן יהיה להפקיעו, ולשוב ולגזור את דינו.
- ב. ארבעה חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מהיום על עבירה בניגוד לסעיף 391 לחוק העונשין.
- ג. שני חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור הנאשם במשך שנתיים עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים.
- ד. קנס כספי בסך של 2000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 2.8.2020. לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיידי.
- ה. נוכח העובדה כי הנאשם השיב למתלונן את סכום הגניבה אמנע מהטלת פיצוי.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ב אייר תש"פ, 06 מאי 2020, בנוכחות המאשימה הנאשם ובא כוחו.

